

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 20792/2022
28.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиље АА из села ..., Општина ..., чији су пуномоћници Гордана Ракочевић и Душан Тирић, адвокати из ..., против туженог „Philip Morris Operations“ а.д. Ниш, чији је пуномоћник Небојша Станковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2813/20 од 13.07.2021. године, у седници одржаној 28.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2813/20 од 13.07.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 1360/2019 (9970/09) од 12.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете за 2007. годину плати износ од 272.017,00 динара, са законском затезном каматом од 25.12.2009. године. Ставом другим изреке, тужиља је обавезана да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка плати износ од 115.500,00 динара.

Виши суд у Нишу је, пресудом Гж 2813/20 од 13.07.2021. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиље и потврдио пресуду Основног суда у Нишу П 1360/19 (П 9970/09) од 12.10.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 395. Закона о парничном поступку, ради потребе разматрања правних питања од општег интереса, уједначавања судске праксе и ради новог тумачења права.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужиље. Трошкове ревизијског поступка је тражио опредељено.

Апелациони суд у Нишу је решењем РЗ 203/22 од 17.11.2022. године, одлучио да не предложи Врховном касационом суду одлучивање о посебној ревизији тужиле у смислу члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/2004 и 111/2009) у вези члана 506. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 55/14) изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2113/20 од 13.07.2021. године.

Одредбом члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 119/09), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена и против другостепене одлуке која се не би могла да побија ревизијом по члану 394. тог Закона, када је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или када је потребно ново тумачење права.

У конкретном случају, надлежни апелациони суд није предложио одлучивање о посебној ревизији тужиле, на основу члана 395. Закона о парничном поступку. Врховни касациони суд одлучује о ревизији када такво одлучивање предложи надлежан апелациони суд након оцене допуштености ревизије из неког од разлога наведених у одредби члана 395. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије, на основу одредбе члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде штете тужила је поднела 25.12.2009. године, вредност предмета спора је 272.017,00 динара, а правноснажна пресуда је донета 13.07.2021. године.

Одредбом члана 467. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да су спорови мале вредности у смислу одредбе ове главе (тридесеттрећа), у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. На основу одредбе члана 478. став 6. истог Закона, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 478. став 6. у вези одредбе члана 467. став 1. Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Трошкови ревизијског поступка на име ангажовања пуномоћника – адвоката за састав одговора на ревизију и за судске таксе, туженом нису били потребни на основу одредбе члана 150. Закона о парничном поступку.

Из тог разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 161. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић